

Sygn. akt V CSK 508/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko K. [...] sp. z o.o. w K.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda A. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 maja 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju

jurysprudencji. Zdaniem skarżącego, w sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne; pierwsze wymagające oceny „skutków, jakie wywołuje akt powołania do pełnienia funkcji członka zarządu spółki kapitałowej (na podstawie art. 201 § 4 k.s.h.), w odniesieniu do ciążących – w wyniku takiego powołania - na tej spółce zobowiązań finansowych, należnych tytułem wynagrodzenia dla osoby powołanej (wynikających np. z normy art. 735 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 750 k.c.), w sytuacji, kiedy członka zarządu nie łączy ze spółką umowa o pracę lub umowa cywilnoprawna, mogąca stanowić podstawę do wypłaty wynagrodzenia, lub umowa taka wprawdzie została zawarta (w formie ustnej lub *per facta concludentia*), ale z mocy prawa (art. 58 k.c. w zw. z art. 410 § 1 k.s.h.) jest nieważna oraz w sytuacji, gdy umowa spółki nie reguluje wskazanej wyżej problematyki w jakikolwiek (choćby fragmentaryczny) sposób”. Drugie zagadnienie wymaga zaś rozstrzygnięcia „czy w świetle wskazanych przez art. 249 § 1 k.s.h. przesłanek żądania uchylenia uchwały wspólników, uzasadnienie każdej z nich wymaga powołania odmiennej okoliczności faktycznej, czy też ta sama okoliczność faktyczna może stanowić uzasadnienie dla dokonania oceny więcej niż jednej z tych przesłanek - w tym rozstrzygnięcia, czy dokonanie (dobrowolne) wypłaty z majątku spółki środków finansowych, w sytuacji braku możliwości spłaty zaciągniętych uprzednio przez spółkę zobowiązań – jako podstawa przesłanki w postaci zachowania godzącego w interesy ekonomiczne spółki, może stanowić jednocześnie uzasadnienie dla stwierdzenia, że zachowanie takie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, definiowanymi zgodnie z wydanym w tym zakresie orzecznictwem”, które skarżący przytoczył. Skarżący nie przedstawił wyodrębnionego i pogłębionego wywodu jurydycznego, za pomocą którego wykazałby możliwość wystąpienia odmiennych ocen powyższych problemów, a jedynie poprzestał na wskazaniu jego wątpliwości. Samo sformułowanie zagadnienia nie zastępuje uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Nie spełnia tego warunku uzasadnienie podstaw kasacyjnych, które służy wykazaniu, że doszło do naruszenia przytoczonych w podstawach skargi przepisów, a nie wyjaśnieniu przyczyny, dla której skarga powinna być przyjęta do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątplivej,

widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Skarżący nie związał tej przesłanki z precyzyjnie wskazanym przepisem prawnym, ani nie poparł jej stosownym wyodrębnionym uzasadnieniem, a nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślać się lub poszukiwać okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]